

virkede stærkt. Alene her i København blev der i Aarets Løb udgivet 241,000 Kr. ifølge denne Lov. Naar man har villet — som den højtærede Indenrigsminister — sammenligne den med Fattiglovens § 63, kan man jo nok sige, at Motivet til Lovforslaget er § 63, og Formuleringen kan ogsaa tyde paa, at det er en Anvendelse af Fattiglovens § 63, men som den er ført ud i Praksis, har det ikke været Tilfældet. Jeg fremhæver dette ikke som en Bebrejdelse for, hvad der er sket, men som rent refererende. Thi Forholdet var det, at medens efter § 63 den Mand, der skal have Fattighjælp, maa underkaste sig Fattigvæsenet i enhver Henseende og faar udbetalt Hjælp af det offentlige, blot alene med den Indskrænkning, at den ikke er Fattighjælp og ikke har Fattighjælps Virkning, var Forholdet her ved fortsat Hjælp et ganske andet, idet vedkommende Mand kun havde at henvende sig til Arbejdsløsheds-kassen; denne fremlagde Beviser for, at de paagældende Folk vare arbejdsløse, saa hævede de Beløbet hos Kommunen, og saa var det udbetalt som Arbejdsløshedshjælp til vedkommende. Jeg fremhæver dette som en betydelig Forskel. Jeg skal nu ikke komme nærmere ind paa Refusionsbestemmelserne, jeg kan der væsentlig henholde mig til, hvad det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds (Niels Rasmussen) tidligere har udtalt i denne Sag. Men om selve Lovforslaget skal jeg i øvrigt sige, at Situationen er jo ikke nær i den Grad ekstraordinær, som den var i 1909, og Forslaget, som, hvad det ikke kan gøre for, er skabt paa den socialistiske Fabrik, er ikke saa godt, som det kunde være. Det rammer ved Siden paa mange Omraader. Hvis man vilde gøre Loven om fortsat Hjælp til en stadig gældende Institution, hvis man vilde vedtage den for kommende Tider, vilde det medføre, at selve den Grundregel, at man fra Arbejdsløshedsforsikringen udelukker den kronisk arbejdsløse, vil hemmes i allerhøjeste Grad. Forholdet er det, at den Mand, der har faaet Hjælp i 70 Dage — jeg nævner dette Tal som det normale — af Arbejdsløsheds-kassen, har et retligt Krav paa det offentlige, naar han er arbejdsløs i kommende 70 Dage. Det gælder altsaa kun for ham om paa en eller anden Maade at skaffe sig igennem i Resten af det Aar; de 140 Dage eller, som det i enkelte Kasser er, 200 Dage er han garderet; naar blot han betaler sit Kontingent, holdes han oppe af det offentlige.

Det er efter min Mening et væsentligt Angrebepunkt mod det Lovforslag, der foreligger. — Men dernæst kommer saa det til, at Lovforslaget ikke indeholder nogen Kontrolbestemmelse. Det kommunale Selvstyre er brudt, og Retten til at faa disse Beløb er legal, Kommunerne have ingen som helst Ret til at udtale sig om, hvorvidt de ville give dem eller ikke. Kontrollen er saare ringe, og Loven vil meget let kunne give Anledning til Misbrug. Hvorledes skulde man kunne ramme et Misbrug som følgende? I det Øjeblik, 10 Murerarbejdsmænd strejke et eller andet Sted, maa disse 10 Murerarbejdsmænd selvfølgelig ikke faa Understøttelse; det erkender jeg. Men naar der saa et eller andet Sted bliver Arbejde for 10 Murerarbejdsmænd, og der er 10 Arbejdsmænd, som faa Understøttelse gennem fortsat Hjælp, vil Fagforeningen rimeligvis sige som saa: Der er nu Arbejde for nogle; der er de 10; der strejke, dem give vi nu Beskæftigelse paa det Sted, hvor der er nyt Arbejde, og de 10 arbejdsløse, der ere her, faa deres fortsatte Hjælp af det offentlige, og dem slippe vi saa for. Her have de Herrer slet ikke været klare over, at her kan begaaes et betydeligt Misbrug med Loven i Haanden, uden at der kan være Tale om at ramme dem. — Dertil kommer ogsaa den Omstændighed, at Lovforslaget, som det foreligger, i allerhøjeste Grad begunstiger den, som ikke ønsker at arbejde. Den ærlige og gode Haandværker vil selvfølgelig tage ethvert Arbejde, der foreligger; naar han kan faa Beskæftigelse, vil han sige: Ja, jeg tager dette Arbejde, og jeg vil hellere arbejde og tjene noget end gaa ledig. Men de daarligere Elementer giver man en vis Forret. De kunne sige: Nej, det gælder blot om for os, at der ikke bliver tilbudt os noget som helst Arbejde; blot vi kunne holde os arbejdsløse, have vi vor Understøttelse dels af Arbejdsløsheds-kassen, dels gennem fortsat Hjælp, og det kunne vi leve meget godt paa. — Jeg tror derfor ikke, at dette Forslag er heldigt, og jeg tror, at naar den højtærede Minister saa stærkt haabede paa, at dette Forslag vilde blive ophøjet til Lov, vil han blive skuffet. Jeg tror ikke, man vil være tilbøjelig til at ønske, at det nogen Sinde skal blive til Lov under Forhold, der ikke ere ganske ekstraordinære.

Det andet Forslag, som er kommet op til dette høje Ting fra Folketinget, Forslaget om Foranstaltninger i Anledning af den ekstraordinære Arbejdsløshed, indeholder jo som en første Regel det, at der